

Kommandoorganisationen skal omfatte de europæiske Atlantpagtstater og have kommandoansvaret over alle de hær-, flåde- og luftstyrker, der måtte blive overdraget til den øverstkommanderende til forsvaret af Vesteuropa.

Den øverstkommanderendes almindelige opgave vil være at sikre, at en egnet forenet styrke organiseres, udrustes og trænes og er parat til effektivt at møde et hvilket som helst angreb.

Kærnen i den europæiske fælleshær vil blive de nationale styrker, som er bestemt til forsvaret af de europæiske Atlantpagtstater, og som vedkommende lande stiller til rådighed for den øverstkommanderende.

Den øverstkommanderende skal have til rådighed en stab, sammensat af officerer fra alle de nationer, der bidrager til styrkerne i hans kommandoområde.

Den øverstkommanderendes beføjelser kan defineres således:

I krigstid skal han have en øverstkommanderendes fulde beføjelser, dog begrænset til operationer og uddannelse. Disse beføjelser vil senere blive nærmere defineret af de højere Atlantpagtorganer, hvori alle Atlantpagtstaterne er repræsenteret.

Under fredsforhold er den øverstkommanderendes vigtigste funktion at sikre, at de Atlantpagtstyrker, der er stillet til rådighed af nationerne til det fælles forsvar, er organiserede, udrustede, trænede og rede til i en nødsituation at påtage sig udførelsen af forsvarsplanerne. Det er endvidere hans opgave at planlægge et forsvar og at koordinere forsvarsbestræbelserne.

Den øverstkommanderende kan under fredstidsforhold gøre henstillinger til de nationale regeringer. Det er fastslået, at spørgsmålet om, hvorvidt den øverstkommanderendes henstillinger skal tages til følge, afgøres efter hvert enkelt lands forfatning.

Som det fremgår af foranstående, foreligger for hvert af Atlantpagtlandene i forbindelse med udnævnelsen af den øverstkommanderende spørgsmålet om overdragelse af nationale styrker til ham. Under de givne forhold har rege-